

דמשיח

שיחות, דרשות ומאמרים למגידי שיעור, ולכל דורש ברבים

גליון מס' 91

ערוך מתוך שיעורי לב ארי - ב"ב

שלח לך - תשפ"ג

עניין של חינוך להיות 'בעל הבית'

בהלכות טריפות נפסק להלכה שאם עוף או בהמה הושלכו מגובה, הרי הם בחשש טריפות משום "נפולה". אולם ההלכה קובעת שישנן צורות בדיקה מסוימות שעל ידן ניתן לוודא שבעל החיים לא נטרף. אחת מן הבדיקות הללו היא לראות האם העוף שנפל מהגובה, מצליח לשחות במים, אולם ההלכה מסייגת וקובעת כי דווקא אם מצליח העוף לשחות כנגד הזרם – אז זוהי הוכחה לכך שאינו טריפה. ומכאן ניתן ללמוד קל וחומר לאדם שחיותו נבחנת ביכולתו לשחות נגד הזרם, בעוד שזרימה עם העדר אין בה כדי ללמד על כושרו וכשירותו של האדם, שמלכתחילה נוצר להיות עצמאי ובלתי תלוי. משורש העובדה שאדם הראשון נברא יחידי, נובעת תכונת היותו ייחודי ומכאן השאיפה הטמונה עמוק במעמדי הנפש להיות מקורי, עצמאי. אשר על כן דעת תורה גורסת שהאדם נדרש להיות עצמאי, לבל יירתע מפני "מה יאמרו הבריות". אם הוא סבור, למשל, שדיעה מסוימת היא שגויה, או שנוהל מסוים הינו פסול, הוא צריך להישאר איתן בדעתו, למרות שסביבתו אינה גורסת כן. זו היתה, אפוא, זכותם הגדולה של יהושע וכלב, שלמרות שעשרת המרגלים שהלכו עימם הוציאו דיבה על ארץ ישראל, הם עמדו בתוקף על דעתם, ולא שיתפו עימם פעולה. ולוואי וזנכה... (בנועם שיח)

שבת שלום מערכת שיעורי לב ארי

פְּנִינִים מִשְׁלַח מַלְכִים

אשר עין בעין נראה את ה' (יד, יד)

שכר גדול שולם מן שמיא לאדם שהקפיד לשמור על רצונו של הקב"ה, ולא זלזל בכך גם בעת לחץ.

המעשה שהובא לפני עסק ביהודי שהיה אמור להשיא את בתו, ובגלל ההתחייבויות הכספיות הגדולות שהיו כרוכות בכך, נאלץ לעזוב את ביתו ולנדוד לארצות נכר, ולהתדפק שם על בתי נדיבים. את פעמיו שם לארה"ב, אבל גם לאחר שהסתובב שם במשך תקופה ארוכה לא הצליח לאסוף סכומי כסף משמעותיים. המצב הכלכלי הקשה, חדר גם אל בתי הגבירים, ונתן אותותיו על איסוף התרומות, המצטמצמות והולכות מפעם לפעם. בשלב מסוים פגש היהודי שלנו בארה"ב את אחד מעמיתיו שיעץ לו לנסוע לקהילה יהודית באוסטרליה. 'בקהילה זו, אמר לו הידיד, תצליח לאסוף כסף'. היהודי החליט להיענות להצעה, ורכש כרטיס טיסה מארה"ב לאוסטרליה. בשדה התעופה באמריקה יש כידוע הליכי בידוק מחמירים ביותר, וגם לאחר שהפקחים בדקו את כל המזוודות והתיקים, הכיסים והבגדים, הם דורשים מהנוסעים שיחלצו את נעליהם, כדי לבדוק אם הסתירו דבר מה בתוכם... ההליך מתבצע בצורה כזו שהנוסע חולץ את נעליו, הולך כברת דרך קטנה ללא הנעליים, ומיד לאחר שהבדיקה במתקן המיוחד הסתיימה ללא בעיות, הוא מקבל את הנעליים בחזרה. היהודי חלץ גם הוא את נעליו כמתבקש, אך בבואו אל המקום בו היו אמורות הנעליים להימסר לו, הופתע מאוד להיווכח שנעליו אינן נמצאות שם.

במקביל, הגיעו לידי נעליים אחרות, וסביר להניח שקרתה שם טעות, ואחד הנוסעים האחרים לקח את הנעליים של היהודי, ובמקומן השאיר את הנעליים שלו... הוא מביט בנעליים שנתרו לפליטה, וכבר חשב אפילו לנעול אותן במקום הנעליים שלו, אבל כשהביט בנעליים הזרות הבחין לתדהמתו בצלב קרס המוטבע עליהן. הוא הבין שאלו הן נעליו של גוי, וכיון שהיה שם צלב קרס, החליט לא לנעול אותן בשום אופן שבעולם. האיש לא גילה לאנשי הבידוק את המניע האמיתי להחלטתו, מחשש לאנטישמיות, אלא אמר שהוא אינו רוצה לקחת את הנעליים, מפני שהן אינן שלו, והדבר נחשב לגזל. למרות שהחלטה זו - ללכת יחף - הביאה אותו למצב מאוד לא נעים (ובהלכות תשעה באב נאמר שההולך בין הגויים צריך ללכת בנעליו, כדי שלא יבוזו לו), עם כל זה התחזק האיש מאוד, וגמר בליבו שבשום אופן הוא לא יניח על רגליו נעליים עם צלב. ואכן, האיש עלה למטוס בדרכו לאוסטרליה, כשהוא יחף, אבל לא שיער לאן יתגלגלו הדברים. בעלותו למטוס, הבחינו הנוסעים באדם מוזר המתהלך ללא מנעלים לרגליו, והחלו לחשוד בו שהוא חבר בארגון מחבלים... משהודיעו לו כך לדיילים, הגיבו אלו ואמרו שאין מה לחשוש כיון שמדובר באדם שהחליט לא לקחת נעליים שאינן שייכות לו, משום גזל. כל הנוסעים במטוס הביעו את התפעלותם ממעשהו של האיש, ויושרו האישי. בין הנוסעים היה גוי אחד שהתפעל ביותר מהגינותו של היהודי, וניגש למקום מושבו כדי לשמוע את הדברים שוב באוזניו, ולדעת שאכן יש אנשים כאלה בעולם שאינם מוכנים לקחת דברים שאינם שייכים להם... 'אצל גוי זה לא היה קורה', אמר ליהודי. בשלב מסוים שאל אותו הגוי על מטרת נסיעתו, והיהודי סיפר לו את האמת, שבתו אמורה להינשא ואין לו פרוטה לפרטה, ועל כן הוא נאלץ להתגלגל על פתחי נדיבים'. כמה כסף תכננת לאסוף לנישואין אלו? - שאל 25,000 דולרים, השיב. הגוי לא המתין רגע. הוא קרא לכמה עיתונאים שהיו בטיסה, ואז הוציא מכיסו את פנקס הציקים וכתב לו את כל הסכום הנצרך! העיתונאים החלו לצלם את האירוע ולהנציחו מכל עבר, וההבזקים של המצלמות לא פסקו למשך דקות ארוכות. לבד מהפרסום שהיה לתורם, היה גם קידוש השם גדול באותה שעה. זה שכרו וזו ישועתו של מי שמקדש את השם, וקובע בליבו באופן מוחלט לא לעבור על רצונו של השם יתברך, גם במחיר של אי נעימות גדולה. וכי יקשה בעיניו של אדון הכל, מלך מלכי המלכים, הרוצה לשלם לו שכר על כך, ולגלגל לידיו 25,000 דולרים (ובהמשך דן רבינו שליט"א בנידון הלכתי הנזכר מתוך משנה זה)

(מתוך הספר: ברכי נפשי למרן הגר"י זילברשטיין שליט"א)

מעשה שהיה...

נצול הזמן! \ ספור על רבנו המקובל חכם ששון לוי זצ"ל זיע"א

מספר הגאון הרב זמיר פהן שליט"א :

כילד, זכורה לי היטב דמותו של המקובל הרב ששון לוי זצ"ל עם גלימתו ומצנפתו, הוא היה מופיע לפתע בתחלת הרחוב, צועד בצעדים מהירים, וכבר היה בסוף הרחוב פשוט אינו פוסק מלמלל דברי תורה. כשדמותו ההדורה היתה נראית, היו כל הילדים מפסיקים את משחקם ורצים אליו לנשק את ידו. ומה הוא היה מברך? היה מניח את ידו על ראשו של כל ילד תוך כדי הליכה, אבל פיו היה ממשיך לדבר בדברי תורה. זה היה מוסר השכל לכל החיים, עד כמה צריך ואפשר לנצל כל רגע.

מורנו ורבנו הרב יהודה צדקה זצ"ל היה מפנה אליו אנשים הזקוקים לברכה וישועה והיה אומר להם שברכתו של חכם ששון לוי כברכתו של ה"בבא סאלי", ואכן תפלותיו הושיעו רבים, ובכל המקרים שהצרכו לניתוחים מסבכים היה מברך ומיד היו נרפאים.

מעשה באברך, שאשתו קשתה ללדת, והפנוהו לחכם ששון לבקש את ברכתו, משברכו שב לבית-הרפואה שם נאמר לו, שלפתע ב"ה הכל הסתדר והבעיה שהיתה חלפה כלא היתה וילדה אשתו בקלות, משנאמרה לו השעה, שבה ילדה, מצא, שהיתה זו בדיוק, השעה שסיים רבנו את ברכתו, ומאז בכל פעם שאשתו נכנסה לתשיעי היה בא לצדיק לקבל את ברכתו וכמובן שברכותיו נשאו פרי בס"ד.

כל ברכות הנהנין היה אומרם ביראה ובאהבה וחרדת קודש כשעיניו עצומות וכלו מזדעזע מפני הזכרת השם הנכבד והנורא וברכתו. ובקדיש וקדושה היה כל גופו מרקיע שחקים. מעשה היה באדם, שראה את רבנו בדביקותו העילאית בתפלתו, והחל ללעג על התזוזות והצמרמורות שהיה מצטמרר בתפלתו ואף פרץ בצחוק בקול רם, ומן השמים הענישוהו, ובאותו יום חלה והתאשפז בבית-הרפואה, ולא חזר לביתו אלא רק לאחר חצי שנה! וזאת לאחר פשהו כיחיהו ובקש את מחילתו של רבנו זצ"ל.

זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל אמן!

הילולת דצדיקייא

**הילולת רבנו
המקובל חכם
ששון הלוי
ב"ר משה
זי"ע.**

הרב המקובל חכם ששון הלוי זיע"א נולד בחודש אלול ה'תרע"א בכפר כיפרי (עירק). לאביו: ר' משה ואמו הרבנית לאה. רבנו נתייתם מאביו חכם משה ע"ה כשהיה בגיל ארבע שנים בלבד. רבינו הלך ללמוד בתורת ה' במדרש תלמוד תורה שליד מדרש בית זליכה. שם למד גם חכם יצחק כדורי זקן המקובלים בירושלים ע"ה. שקד על לימוד התורה יומם ולילה, ניכר בענותנותו ובזריזותו והתפרסם כבקי בעל-פה בתורה. בשנת ה'תרפ"ח עלה לארץ ישראל. רבנו למד בישיבת המקובלים "פורת יוסף" בירושלים תוך פרישות מכל ענייני עולם הזה, בגיל 33 לערך החל בעריכת צומות כפי המופיע בספר "הקנה" לר' נחוניא בן הקנה ובמשך 40 שנה עסק בתעניות וסיגופים וצם כל יום עד אחר צאת הכוכבים למעט שבתות וימים טובים. כל יום נהג לטבול במקווה שמימיו היו רותחים, מייד לאחר מכן טבל במקווה עם מים קרים תוך שהוא מפטיר "באש ובמים" ולא ניגב את גופו אלא רק את שער ראשו היות וחס על הזמן. ולבקשת מוריו וחבריו [המקובל חכם מנחם מנשה, המקובל חכם אפרים זילכה הכהן והמקובל ר' יצחק כדורי זצ"ל] החל לערוך פדיון נפש במטבעות מכסף והתפרסם כפועל ישועות אולם ברח מן הכבוד. רבינו נלב"ע ביום ט"ז בסיון התשנ"ב. תהא נשמתו צרורה בצרור החיים וזכותו תהא מגן עלינו ועל כל ישראל, אמן!